

Sygn. akt. IV Ka 1092/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Joanna Żelazny

Sędziowie SSO Krzysztof Głowacki

SSO Agata Regulska (spr.)

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale Elżbiety Okńczyc Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2015 r. sprawy:

1. **W. F. (1)** oskarżonego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks,

2. **M. F. (1)** oskarżonego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych i ich obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia

z dnia 29 lipca 2014 r. sygn. akt V K 625/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieścia do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 1092/14

UZASADNIENIE

Urząd Kontroli Skarbowej we W. oskarżył:

1. W. F. (1) o to że:

pełniąc funkcje prezesa zarządu (...) sp. z o.o. z/s W.:

I. działając z góry powziętym zamiarem, podał nieprawdę w deklaracjach (...) za okres październik 2007 r., listopad – grudzień 2007 r., złożonych w okresie od 28 listopada 2007 r. do 30 stycznia 2008 r. przez (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. przy pl. (...) w Urzędzie Skarbowym dla W., w wyniku:

a) zawyżenia podatku naliczonego w październiku 2007 r. o kwotę 46 510,00 zł, zawyżenia podatku naliczonego w listopadzie 2007 r. o kwotę 46 510,00 zł oraz zawyżenia podatku naliczonego w grudniu 2007 r. o kwotę 67 139,00 zł,

b) zawyżenia podatku należnego w październiku 2007 r. o kwotę 23 760,00 zł, zawyżenia podatku należnego w listopadzie 2007 r. o kwotę 73 318,00 zł oraz zawyżenia podatku należnego w grudniu 2007 r. o kwotę 55 589,00 zł,

co skutkowało uszczupleniem w zakresie podatku od towarów i usług w kwocie łącznej 46 640,00 zł, w tym w październiku 2007 r. o kwotę 17 787,00 zł, w listopadzie 2007 r. o kwotę 17 083,00 zł i w grudniu 2007 r. o kwotę 11 770,00 zł, czym naruszono art. 19 ust. 1 pkt 2 lit. D, art. 29 ust. 1 i art. 86 ust. 2 i 10 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług,

to jest o czyn z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

II. działając z góry powziętym zamiarem, wystawił w okresie od 01 października 2007 r. do 27 grudnia 2007 r. we (...) faktur, które nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych na rzecz Przedsiębiorstwa (...), B., wbrew art. 106 ust. 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 2004 r. o podatku od towarów i usług,

to jest o czyn z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

2. M. F. (1) o to, że:

III. pełniąc funkcję prokurenta (...) sp. z o.o. z/s W., podał nieprawdę w deklaracji (...) za wrzesień 2007 r., złożonej w dniu 29 października 2007 r. przez (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. przy pl. (...) w Urzędzie Skarbowym dla W., w wyniku zawyżenia podatku naliczonego o kwotę 10 450,00 zł, co skutkowało uszczupleniem w zakresie podatku od towarów i usług w kwocie 10 962,00 zł, czym naruszono art. 86 ust. 2 i 10 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług,

to jest o czyn z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

Wyrokiem z dnia 20 lipca 2014r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia (sygn. akt VK 625/13):

I. oskarżonego W. F. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks wymierzył mu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesięciu) zł;

II. oskarżonego W. F. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks wymierzył mu karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesięciu) zł;

III. na podstawie art. 39 § 1 kks orzeczone wobec oskarżonego W. F. (1) w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku jednostkowe kary grzywny połączył i wymierzył mu łączną karę 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesięciu) zł;

IV. oskarżonego M. F. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 56 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks wymierzył mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) zł;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. K. kwotę 1033,20 złotych (obejmującą należny podatek VAT) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonym z urzędu;

VI. zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierzył im opłat.

Od powyższego wyroku apelację wywiedli obaj oskarżeni osobiście oraz za pośrednictwem swojego obrońcy.

W piśmie sformułowanym przez obrońcę oskarżonych zarzucono Sądowi I instancji:

I. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk, w zw. z art. 5§ 1 i 2 kpk w zw. z art. 8§1 kpk w zw. z art. 74§1 kpk w zw. z art. 113 kks, polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego i dokonaniu na tej podstawie niesamodzielnych ustaleń faktycznych na niekorzyść oskarżonych, pomimo, że materiał ten – oceniony swobodnie, z zachowaniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, przy uwzględnieniu spoczywania ciężaru dowodowego wykazania winy wyłącznie po stronie oskarżyciela i braku obowiązku oskarżonych dostarczania dowodów własnej niewinności – nie dawał podstaw do poczynienia takich ustaleń, w szczególności zaś wyrażające się w dowolnej ocenie dowodu z akt postępowania kontrolnego (...) we W. dotyczących kontroli w (...) sp. z o.o. za rok 2007, sygn. sprawy (...)/42/23/10/192, decyzji Dyrektora (...) we W. z dnia 8 czerwca 2011r. nr (...), jak również zeznań świadka G. S. (1), które to dowody Sąd I instancji uznał za całkowicie wiarygodne, przyjmując wnioski postępowania kontrolnoskarbowego za własne, i w oparciu o które ustalił, że zdarzenia gospodarcze polegające na świadczeniu usług przez (...) sp. z o.o. na rzecz przedsiębiorstwa (...), na podstawie których (...) sp. z o.o. wystawiała faktury VAT nie miały miejsca, pomimo, iż jedynym dowodem na niezeczywistość tych zdarzeń był brak ich należytego udokumentowania, co może być wynikiem nie tylko ich niezastnienia lecz zamiast tego – bo w okolicznościach przedmiotowej sprawy bardziej prawdopodobne – wskazywać jedynie na występowanie nieprawidłowości w prowadzeniu dokumentacji (...) sp. z o.o., tym bardziej, że na fakt świadczenia tych usług wskazywali nie tylko sami oskarżeni w swoich wyjaśnieniach ale także świadkowie M. F. (2) i M. U., przy czym – co istotne – Sąd I instancji pominął okoliczność, że decyzje Dyrektora (...) ustalające odpowiedzialność oskarżonego W. F. (2) za zaległość z tytułu podatku od towarów i usług za wrzesień, październik, listopad i grudzień 2007r. zostały uchylone wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. z dnia 16 grudnia 2013r., sygn. akt I SA/Wr872/13, w uzasadnieniu którego Sad ten wskazał na uchybienia prawidłowej procedurze dowodowej i nienależyte zbadanie stanu faktycznego sprawy;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że zdarzenia gospodarcze, polegające na świadczeniu usług budowlanych przez (...) sp. z o.o. na rzecz przedsiębiorstwa (...) w 2007r. nie miały miejsca, a co za tym idzie, że deklaracje podatkowe złożone w imieniu (...) sp. z o.o. potwierdzały nieprawdę:

III. naruszenie prawa materialnego a to § 17 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, poprzez jego niezastosowanie, polegające na niezasadzeniu w pkt V zaskarżonego wyroku na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. K. a kwoty kosztów nieopłaconej obrony z urzędu jedynie za jednego z oskarżonych, podczas gdy z treści tego przepisu wynika wprost, iż za obronę kilku osób pobiera się opłatę od każdej z nich.

W osobistych apelacjach obaj oskarżeni zarzucili Sądowi I instancji obrazę prawa procesowego. Wskazali, że Sąd Rejonowy nie dołączył do akt i nie uwzględnił wyroków NSA uchylających decyzje podatkowe za rok 2007, w których stwierdzono, że organ kontrolujący postępował niezgodnie z prawem przeprowadzając kontrolę. Nie dostrzegł również, że G. S. (2) przeprowadzał kontrolę za 2006 rok, natomiast protokół sporządził za rok 2007. Apelujący utrzymywali również, że Sąd orzekający nie zajął stanowiska w sprawie złożonych przez nich oświadczeń na piśmie, przez co ograniczył ich prawo do obrony. Całość postępowania została przeprowadzona z obrazą art. 2 Konstytucji RP.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniesli o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacje zasługiwały na uwzględnienie, czego skutkiem musiało być uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na wstępie należy wskazać, iż prawidłowość rozstrzygnięcia w sprawie uzależniona jest ściśle od zgodnego z przepisami procedury karnej przeprowadzenia dowodów potrzebnych do ustalenia okoliczności istotnych dla orzeczenie w kwestii winy, sprawstwa i kwalifikacji prawnej zarzucanych czynów, wymiaru kary oraz od prawidłowej

oceny tych okoliczności. Obowiązkiem Sądu jest dążenie do wykrycia prawdy obiektywnej przez wnikliwe, rzetelne i dokładne przeprowadzenie postępowania dowodowego, które powinno doprowadzić do prawidłowych ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia.

Wykazanie i przekonujące uzasadnienie swojego stanowiska w tym przedmiocie zostało skonkretyzowane jako obowiązek w dyspozycji przepisu art. 424 § 1 pkt 1 kpk (tak też m. in. wyrok SN z dnia 05. 09. 1974r., sygn. akt II KR 114/74).

Analizując treść uzasadnienia orzeczenia Sąd Odwoławczy stwierdza, iż nie spełnia ono należycie wymogów z art. 424§ 1 i 2 kpk, co niewątpliwie utrudnia zweryfikowanie poprawności toku rozumowania Sądu I instancji, a co za tym idzie kontrolę poprawności wydanego w sprawie orzeczenia.

Należy tu wskazać na sposób konstruowania części uzasadnienia zawierającej ustalenia stanu faktycznego. Mając na uwadze, iż okoliczności, których ustalenia należało dokonać, odznaczały się sporym stopniem złożoności, stanowiąc szereg zdarzeń, wynikających z treści różnych dokumentów, zaniechanie przez Sąd I instancji wskazania dowodów bezpośrednio potwierdzających poszczególną okoliczność i wymienienie przeważającej części wszystkich dowodów zbiorczo, zasługuje na dezaprobatę Sądu Odwoławczego.

Globalne powoływanie dowodów niewątpliwie utrudnia podążanie za tokiem rozumowania Sądu orzekającego i ocenę poprawności ustaleń dokonanych przez ten Sąd.

Kontrolując poprawność postępowania przed Sądem I instancji, Sąd Okręgowy stwierdza, iż zostało ono przeprowadzone bez dostatecznie wnikliwego wyjaśnienia wszystkich okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia. Przede wszystkim należy wskazać, iż przypisanie oskarżonym sprawstwa odnośnie zarzuconych im czynów było co najmniej zbyt pochopne. Analiza uzasadnienia wyroku, wskazanych tam przesłanek i oparcie ustaleń o zeznania świadka G. S. (1) i sporządzonych przezeń dokumentów w ramach przeprowadzanej przez niego kontroli podatkowej, bez należytego ich zweryfikowania w toku procesu, a także powierzchowna i wybiórcza ocena dowodów przemawiających na korzyść oskarżonych, rodzi istotne wątpliwości, co do merytorycznej trafności rozstrzygnięcia (błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia).

Z pewnością w jego świetle przypisanie oskarżonym winy i sprawstwa zarzuconych im przestępstw, nie można uznać za niewątpliwie.

Podstawowym dowodem, na którym oparł się Sąd I instancji ustalając stan faktyczny w sprawie, były zeznania świadka G. S. (1). Jak wskazano w treści uzasadnienia uznano je za w pełni wiarygodne, mając na uwadze, że „świadek przeprowadził czynności kontrolne w ramach swoich obowiązków służbowych w sposób fachowy i rzetelny”. W treści swojej relacji świadek opisał przebieg przeprowadzanej przez siebie kontroli podatkowej w przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o., odnosząc się do treści sporządzonego protokołu i przeprowadzonych w ramach postępowania sprawdzającego czynności. Lektura uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, co słusznie zauważa apelujący obrońca oskarżonych, prowadzi do wniosku, że ustalenia poczynione przez Sąd I instancji są w znacznej części powieleniem zapisów protokołów przeprowadzonej kontroli skarbowej, stanowiąc sprawozdanie z w/w czynności. Sąd Rejonowy uznał w nim za fakty nie tylko dane ustalone przez G. S. (1) w wyniku przeprowadzonej kontroli (wynikające z analizy dokumentacji spółki, w tym przedłożonych faktur i deklaracji) lecz również zaakceptował i przejął w całości wnioskowanie świadka na temat istotnych faktów (w tym jego ocenę znaczenia braków w dokumentacji czy też fikcyjności faktur wystawionych przez M. F. (2)). Sąd Rejonowy nie dołożył przy tym należytych starań, by podstawy wnioskowania świadka zweryfikować, tym bardziej mając na uwadze, co podnosi obrońca oskarżonych, że postępowanie kontrolne, prowadzone przez Urząd Kontroli Skarbowej, pozostaje odmienne w odniesieniu do postępowania karnego w zakresie zbierania dowodów i skutków niewykazania istotnych okoliczności dla podatnika/oskarżonego. Jakkolwiek oskarżeni w toku postępowania karnego odmówili złożenia wyjaśnień to przesłali do Sądu Rejonowego pisemne wyjaśnienia, które zostały ujawnione na rozprawie głównej. Oczywistym jest, że nie mogą mieć one charakteru dowodu w sprawie, jednakże ich treść winna zwrócić uwagę Sądu Orzekającego na wskazane tam

kwestie, a mianowicie sposób i poprawność prowadzenia postępowania kontrolnego. Jest to tym bardziej istotne, że uzyskane w ramach w/w postępowania dane i podjęte decyzje uczynił podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Obaj oskarżeni utrzymywali, że w toku postępowania kontrolnego doszło do niepokojącej sytuacji. Wskazywali bowiem, że Inspektor (...) G. S. (1) prowadził kontrolę skarbową spółki (...) dotyczącą roku 2006 (w związku z nią dokonywał ich przesłuchania) zaś uzyskane w ten sposób relacje uczynił treścią protokołu kontrolnego odnośnie 2007 roku, przez co miały wpływ na decyzję końcową. Wskutek powyższego pojawiło się szereg nieścisłości, niedomówień, które zostały uwzględnione na ich niekorzyść (choćby wskazanie jako kontrahenta jedynie przedsiębiorstwa (...)). Analiza akt (...) nie prowadzi bynajmniej do wykluczenia zasadności twierdzeń podnoszonych przez oskarżonych. Nie są również pozbawione racjonalności argumenty przywoływane jako potwierdzające brak możliwości przedstawienia w czasie kontroli dokumentacji spółki (nie będąc wówczas w jej władzach), jak również niemożności zaprotestowania przeciwko dokonany ustaleniom, które zawarto w treści uzasadnienia decyzji określającej zobowiązania podatkowe w podatku od towarów i usług oraz kwoty podatku należnego za październik, listopad i grudzień 2007r. (brak dostępu do materiału dowodowego wobec nieposiadania statusu strony, przesłanie decyzji na adres inny niż wskazany). Jakkolwiek, co wskazał w stanie faktycznym Sąd Rejonowy, decyzja Dyrektora (...) we W. (...), jest ostateczna, to nie podlegała merytorycznej kontroli instancyjnej (pomimo tego, że do jej treści i sposobu prowadzenia postępowania oskarżeni mieli szereg zastrzeżeń). W treści decyzji z dnia 27 marca 2013r. Dyrektor (...) utrzymał ją w mocy, wskazując, że skarżący W. F. (1) nie był stroną postępowania, a co za tym idzie nie mógł kwestionować ustaleń w niej zawartych. Wnioski o wznowienie postępowania podlegały odpowiednio odmowie wszczęcia i pozostawieniu bez rozpoznania. Z dołączonych do sprawy akt Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wynika natomiast, że Sąd ten uchylił decyzje Dyrektora (...) w przedmiocie orzeczenia o odpowiedzialności W. F. (1) za zaległości z tytułu podatku od towarów i usług za wrzesień, październik, listopad i grudzień 2007 roku.

Sąd Rejonowy przyjął za poprawne, logiczne i uprawnione wnioski G. S. (1) w odniesieniu do stwierdzenia, że 11 faktur wystawionych przez (...) sp. o.o. w okresie od 1 października 2007r. do 27 grudnia 2007r. na rzecz Przedsiębiorstwa (...) nie odzwierciedlało rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Tymczasem ujawnione w sprawie okoliczności zdają się takiemu twierdzeniu przeczyć, a co najmniej wymagają wyjaśnienia.

W pierwszej kolejności należy wskazać na treść zeznań M. F. (2), któremu to Sąd Rejonowy nie dał wiary, a które twierdzenia przyjęte przez Sąd Rejonowy czynią wątpliwymi. W ocenie Sądu Odwoławczego wskazane w treści uzasadniania przez Sąd Rejonowy przesłanki, które legły u podstaw dyskwalifikacji relacji w/w świadka, jawią się jako niewystarczające. Sąd Rejonowy wskazał przede wszystkim na ogólnikowość zeznań M. F. (2). Trzeba jednak zauważyć, że świadek ten zeznał w 2014 roku na okoliczność zdarzeń mających miejsce przed siedmioma laty. Trudno zatem wymagać od niego, by pamiętał szczegóły, podania których domagał się od niego Sąd orzekający (ilu pracowników wykonywało wówczas zlecone im prace), tym bardziej biorąc pod uwagę argumentację świadka wskazującego, że rocznie ma „kilkadziesiąt zleceń na milionowe kwoty”. Spółka (...) miała być podwykonawcą (...) sp. z o.o., a zatem przykładanie tak dużego znaczenia do wiedzy M. F. (2) odnośnie posiadania specjalistycznych kwalifikacji jej pracowników również nie wydaje się uprawnione. Tym bardziej, że (jak twierdził świadek) inwestor nie wymagał udokumentowania kwalifikacji pracowników. Świadek M. F. (2), przesłuchiwany przed Sądem orzekającym, wskazywał z przekonaniem, że w 2007r. podjął współpracę ze spółką z o.o. (...). Pracownicy w/w spółki wykonywali prace przy remontach silosów, a następnie prace remontowe kościoła w Jordanowie, Ż., K. w Ż., przyznając, że spółka (...) wystawiała faktury VAT, które były regulowane (gotówką lub na konto bankowe), zaś do każdego zlecenia zawierana była pisemna umowa. W ocenie Sądu Odwoławczego te właśnie istotne okoliczności podawane przez świadka wymagały weryfikacji, której to Sąd orzekający zaniechał. Niezbędnym przecież w takiej sytuacji było zwrócenie się do banku, który prowadził wskazywany w fakturach rachunek o przesłanie historii obrotów w 2007 roku. Jakkolwiek w toku postępowania kontrolnego zwracano się do Banku (...) S.A. to sposób sformułowania skierowanego zapytania doprowadził de facto do uzyskania informacji o tym, że bank ten nie prowadzi rachunku dla spółki (...) (co skutkowało błędnym wnioskiem o posługiwaniu się przez w/w spółkę rachunkami bankowymi należącymi do innych osób). Sąd Okręgowy, w ramach postępowania odwoławczego, uzyskał informację w tym zakresie. Okazało się, że spółka (...) posiadała rachunek bankowy w Banku (...) S.A. w 2007 roku, (o numerze wskazywanym w fakturach), który

od dnia 27 listopada 2007r. skutkiem podziału i przeniesienia części majątku tego Banku na Bank (...) S.A. stał się rachunkiem w banku (...) S.A. Treść przekazanych Sądowi Odwoławczemu danych ustalenia i wnioski Sądu Rejonowego czyni wątpliwymi. Wpłaty dokonywane na rachunek spółki (...) w roku 2007 wyniosły bowiem łącznie 474 419,00 zł (w tym także w okresie od października do grudnia 2007r. tj. czasie, który widnieje na fakturach VAT wystawionych przez spółkę (...) i podpisanych przez W. F. (2)). Jakkolwiek dane uzyskane z Banku (...) nie wskazują podmiotów dokonujących wpłat (nie sposób zatem wykluczyć, że część może należeć do spółki (...)) to uwidocznienie obrotów znacznymi kwotami budzi poważne wątpliwości co do zasadności przypisania oskarżonym czynów w kształcie zarzucanym im w akcie oskarżenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Odwoławczy uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Rozpoznając sprawę ponownie, Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe, bacząc o dochowanie wierności obowiązującej procedurze, dbając o wyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, z należytą starannością i wnikliwością. Sąd Rejonowy winien dążyć do zweryfikowania okoliczności, które oskarżeni podnosili w treści pism (również apelacji), także poprzez ponowne przesłuchanie w charakterze świadka G. S. (1). Niezbędnym jawi się również uzyskanie od banku (...) SA szczegółowych informacji na temat danych podmiotów dokonujących wpłat na konto spółki z o.o. (...). W oparciu o przeprowadzone dowody, prawidłowo ocenione poczyni szczegółowe ustalenia faktycznie, dokonując samodzielnej oceny znaczenia ujawnionych w sprawie okoliczności. Następnie Sąd wyda rozstrzygnięcie i w razie potrzeby uzasadni je, w sposób zgodny z wymogami art. 424 k.p.k.

Zważywszy powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.